

Dr Ted Hildebrandt, John Eliot, Sesja 2, Waban's Wigwam to Natick, MA [1646-1674]

© 2024 Ted Hildebrandt

To jest dr Ted Hildebrandt w swoim nauczaniu o Johnie Eliocie, 1604-1690 Apostoł Indian. To jest sesja 2, Waban's Wigwam, październik 1646 do Natick 1650 do 14 Praying Indian Villages, 1674.

Witamy ponownie w naszej drugiej sesji o Johnie Eliot, Apostoł Indian, w latach 1604-1690.

W naszej pierwszej sesji zajęliśmy się niektórymi rzeczami, które uczyniły go znaczącym. Widzieliśmy, jak w Hall of Flags w Boston State House znajduje się mural Johna Eliota, a także w Congregational Library Archive, jest wyrzeźbiony w marmurze pod adresem 14 Beacon Street John Eliot przemawiający do Indian. Wydrukował pierwszą książkę, pierwszą książkę wydrukowaną w Stanach Zjednoczonych, Bay Psalm Book, która ukazała się w 1640 r., w której Eliot brał udział w tłumaczeniu Psalmów na metrum.

Później, w 1663 r., przetłumaczył na język Indian Algonquin całą Biblię, 1180 stron, pierwszą Biblię wydrukowaną w Ameryce w piwnicy Indian College, pierwszego ceglanego budynku na Uniwersytecie Harvarda. Jednak został on zniszczony w 1698 r., a cegły wykorzystano gdzie indziej. Więc teraz prześledziliśmy go od narodzin i później w Whitford, jego dzieciństwo w Nazeing i śmierć jego rodziców, gdy studiował na Uniwersytecie Cambridge.

A potem, po śmierci rodziców, pojechał do Little Baddow koło Chelmsford, aby połączyć się z Thomasem Hookerem, jednym z pierwszych purytanów, który około 1630 roku udał się do Holandii, a następnie do Ameryki i na krótko osiadł w Bostonie. A potem Hooker założył Hartford w stanie Connecticut i został pierwszym gubernatorem Connecticut. John Eliot przybył do Bostonu około 1631 roku.

Był tam zaginiony pastor, który wrócił, żeby namówić żonę do przyjazdu do Ameryki, John Wilson. John Eliot objął posługę pastora w pierwszym kościele w Bostonie, tuż za Boston Gardens na Commonwealth Street. I miał ten kościół przez rok.

Chcieli, żeby został i próbowali, wiesz, sprawić, żeby został ich nauczycielem, nawet kiedy John Wilson wrócił, ale obiecał ludziom z Nazeing, że zasadniczo muszą wrócić, więc oni, że on będzie ich pastorem. Wielu ludzi z Nazeing, jego kościoła z dzieciństwa, i jego rodziny, przeniosło się do Bostonu, a następnie do Roxbury. Więc to, co zrobił Eliot, to wyprowadził się z Bostonu po roku głoszenia tam i przeniósł się do Roxbury.

Mieli tam pastora, Thomasa Welda, który był starszym pastorem, dziewięć lat starszym od Eliota. A potem Eliot był tam nauczycielem przez około 12 lat. Jego przyszła żona przyjechała i wyszła za mąż, był to pierwszy ślub w kościele Roxbury.

I mieli sześcioro dzieci. A Eliot przez około 12 lat skupiał się na kościele w Roxbury, pierwszym kościele w Roxbury. Pokazaliśmy wam zdjęcia i filmy z tego.

W tej drugiej sesji Eliot zajmie się rokiem 1646. Uda się do wigwamu Waban w Newton lub Nonatham, jak to się wtedy nazywało. I będzie głosił kazania Indianom w ich języku w 1646 roku. Więc oczywiście miał kilka lat, żeby się do tego przygotować.

Miał gościa Coconel, który go uczył, mieszkał w jego domu i uczył się wtedy prawdopodobnie z wielkim trudem, ale był bardzo utalentowanym człowiekiem. Uczył się i, nawiasem mówiąc, ma teraz 39, 40 lat. Więc nauczenie się nowego języka tak ciężko, jak wtedy, gdy ma 39 lub 40 lat, jest nie lada osiągnięciem.

Więc uczy się języka, a potem on, co zobaczymy w tej sesji dzisiaj, w drugiej sesji, prześledzimy, co John Eliot zrobił z Indianami od wigwamu Wabana w 1646 roku, aż do 1674 roku, kiedy było 14 modlących się wiosek indiańskich, w dużej mierze dzięki jego pracy i tysiącowi nawróconych Indian w okresie od 1646 do 1674 roku. Więc to niesamowity okres. To będzie również okres, w którym przetłumaczy Biblię na język algonkiński.

Więc widać, że to facet, który miał silną etykę pracy, nie trzeba dodawać. Zaczniemy więc od wigwamu Wabana w 14, albo przepraszam, w 1646 w Nonatom, czyli dzisiaj w Newton w stanie Massachusetts. Oto film, który zasadniczo pokazuje lokalizację wigwamu Wabana i jego lokalizację na mapie Google.

Tutaj możesz zobaczyć, gdzie znajdował się wigwam Wabana, na południe od Massachusetts Turnpike Route 90, a na zachód kawałek Route 95 w okolicy Newton lub Chestnut Hill. To właśnie tutaj pokażemy Ci Eliot Memorial Drive, jeden z pomników pozostawionych Eliotowi w tej okolicy. To tutaj wygłosił swoje pierwsze kazanie w wigwamie Wabana.

Uwaga, po wschodniej stronie tego spotkania w wigwamie Waban w 1646 r. wryto słowo pasterz po lewej stronie, a Gookin po prawej stronie. To byli dwaj jego przyjaciele, którzy spędzili dużo czasu, będąc świadkami nawrócenia Indian pod kazaniami Eliota. Teraz, Nonatom oznacza radować się, ponieważ radowali się ze słowa Bożego, a Bóg radował się nad ich pokutującymi grzesznikami, jak powiedziano.

Pierwsze kazanie, nawiasem mówiąc, pierwsze kazanie, jakie Eliot kiedykolwiek wygłosił w Algonquin, zostało wygłoszone w Dorchester Mill Area i zasadniczo było

klapą. Nie było żadnej reakcji ze strony Indian, po prostu zasadniczo było klapą. Wiedział o tym, nawiasem mówiąc.

Jednak ten Kutshamikan, pozwól mi sprawdzić, czy mogę to powiedzieć poprawnie, Kutshamikan był zasadniczo pierwszym chrześcijańskim nawróconym, kiedy głosił tam w Dorchester Mills. Był Satchamem, więc to była wielka sprawa. Zobaczymy więcej od niego za kilka minut.

Pierwsze spotkanie w wigwamie Wabana odbyło się 28 października 1646 r. w Newton. Zasadniczo towarzyszyło mu cztery osoby, a to byli jego kumple, którzy często z nim podróżują. Daniel Gookin został później mianowany przez sąd generalny, aby nadzorować miasta indiańskie.

Więc będzie miał stanowisko polityczne. Thomas Shepard był ministrem w Cambridge, Massachusetts. Przybył i był bardzo wpływowy w tamtym czasie.

John Wilson, pastor, który powrócił, był pierwszym pastorem kościoła w Bostonie. On również tam był. Więc Thomas Shepard, John Wilson i Daniel Gookin byli facetami, z którymi się zadawał i przychodzili, aby zobaczyć jego pracę, gdy głosił kazanie w tym Nonantum, Massachusetts [współczesne Silverlake/Newton], wigwamie Waban.

Głosił kazanie o Dziesięciu Przykazaniach i ironicznie głosił kazanie o Ezechielu, rozdziale 37, wersecie dziewiątym, który jest wizją suchych kości. Następnie, cytuję, następnie powiedział do mnie, prorokuj wiatrowi, koniec cytatu. A gdy powiedział prorokuj wiatrowi, wszyscy ludzie rozejrzeli się dookoła i spojrzeli, a oto był ten facet o imieniu Waban, i wszyscy zaczęli gapić się na Wabana.

Dopiero później Eliot dowiedział się, że imię Waban oznacza wiatr. I tak jak on mówi, prorokuj wiatrowi, wszyscy Indianie patrzyli na Wabana, jakby to było bezpośrednio do niego. I tak, to było coś niesamowitego, że Eliot wybrał ten fragment, i że Waban tam był, wiatr tam był, i on o tym głosił.

Więc to było niesamowite. Jego kazanie trwało w języku Algonquin przez godzinę i 15 minut. Po kazaniu Eliot, i to był, myślę, jeden z kluczy do zrozumienia Eliota.

Po kazaniu nastąpiła trzygodzinna sesja pytań i odpowiedzi. John Eliot tak bardzo szanował Indian, że pozwolił im zadawać pytania i zmagać się z nimi przez trzy godziny. To był jego zwyczaj.

Często to robił. Więc to był niesamowity sposób, aby ich uhonorować. Gdy zadawali pytania, odpowiadał na nie i starał się na nie odpowiedzieć w sposób satysfakcjonujący.

Teraz, niektóre z pytań mogą brzmieć: jak możemy poznać Jezusa Chrystusa? To zraniło Eliota w pewnym sensie, ponieważ powiedział, że czytając Biblię i modląc się, zdał sobie sprawę, że nie ma Biblii w ich języku. I to skłoniło go do powiedzenia, kiedy mówią: jak mogę poznać Jezusa Chrystusa? Muszą być w stanie zrozumieć słowo Boże, ale potrzebują słowa Bożego w swoim własnym języku. I to skłoniło go do przetłumaczenia Biblii na ich język.

Nawiasem mówiąc, napisał Nowy Testament w 1661 roku, dwa lata, a następnie ukończył całą Biblię w 1663 roku, która została wydrukowana. Innym pytaniem, które sobie zadali, było: czy Bóg białego człowieka słyszy modlitwy Indian? Twój Bóg rozumie angielski, ale czy rozumie Wampanoag Algonquin? A Eliot zasadniczo powiedział: Bóg mnie stworzył, Bóg stworzył Anglików, Bóg stworzył ciebie. On rozumie wszystko o tobie.

I tak rozumie twoje modlitwy odmawiane w twoim języku. Sam Waban, który jest swego rodzaju wodzem i bardzo szanowaną osobą, powiedział: jak możemy wierzyć w to, czego nasze oczy nie widzą? A Eliot mu odpowiedział, a on powiedział: Hej, jesteśmy w wigwamie Wabana. Widzisz ten wigwam? Czy szopy zrobiły ten wigwam? Czy lisy zrobiły ten wigwam? Czy wiatr zrobił ten wigwam? Nie.

Widzisz wigwam i wiesz, że ktoś go zrobił. I nawet jeśli nie widzisz, kto go zrobił, rozumiesz, że ten wigwam, widząc efekty pracy tej osoby, wiesz, że ktoś to zrobił. Nie zrobiły tego lisy.

Nie zostało stworzone przez bobry. Zostało stworzone przez jakiegoś człowieka. I tak, gdy patrzymy na świat, zdajemy sobie sprawę, że nie zostało stworzone przez lisy ani nawet przez ludzi.

Nie możemy tego zrobić. To jest stworzone przez Boga. Dlatego, chociaż nie możemy Go zobaczyć, możemy zobaczyć Jego dzieło, a on zasadniczo używa argumentu kosmologicznego, który jest używany w apologetyce od lat.

Więc jest dobrze. Dobra, dobra odpowiedź. Na drugim spotkaniu Eliot wracał co, w zasadzie nazywają to dwutygodniowo co drugi tydzień.

Więc przez tydzień głosił kazania z Indianami w Nonantum lub Silverlake/Newton. A potem przez tydzień głosił kazania w Roxbury w swoim kościele domowym. A potem chodził tam i z powrotem, tam i z powrotem, tak jak teraz.

I nazywali to dwutygodniowym co drugi weekend. I tak, on, drugiej nocy, kiedy tam był, było 12 listopada 1646. I tym razem znowu głosił kazanie o 10 przykazaniach: żałuj za swoje grzechy, módl się do Boga i wierz w Jezusa Chrystusa, uciekaj z piekła i idź do nieba.

Tym razem pojawiły się pytania. I teraz pytanie brzmi, jak widać, jak to się dzieje, że woda morska jest słona, a woda pochodząca z lądu jest słodka? Interesujące. Ciekawe, jaka była jego odpowiedź.

A potem znowu pytają, dlaczego truskawki są słodkie, a żurawiny kwaśne? Znowu, oto kilka pytań, które są bardziej zorientowane teologicznie. A Indianie pytali: dokąd idą nasze małe dzieci, kiedy umierają? Nie zgrzeszyły. I zadali to samo pytanie, które zadaje wielu z nas: co się dzieje z naszymi dziećmi, kiedy umierają, kiedy naprawdę nie znają grzechu, umierają tak młodo, a wiele z ich dzieci umarło?

Podobnie jak, powinienem powiedzieć, Eliot miał sześcioro dzieci. John Eliot miał sześcioro dzieci. Przeżywa wszystkich oprócz dwojga z nich.

Czwórka jego dzieci zmarła przed nim. I to jest dla niego wielki smutek i coś, co jest naprawdę trudne dla rodzica. I tak, widział śmierć czwórki swoich dzieci i zostało mu tylko dwoje.

Przeżył wszystkich oprócz dwóch. Pytanie brzmi, dlaczego Bóg nie zabił diabła, który uczynił wszystkich ludzi tak złymi? Bóg ma całą moc, więc dlaczego nie wypędził diabła? Kolejne dobre pytanie. Eliot podkreślał modlitwę z nimi.

Podkreślił również Sabat. Puritanie bardzo dbali o przestrzeganie Sabatu. A więc czy przestrzegali Sabatu? Cóż, jeden z Indian odpowiedział, że dla Indian jest to najłatwiejsze ze wszystkich. Nigdy nie pracujemy w żaden dzień.

Jeśli możemy pomóc, powiedział jeden z Indian. I tak to jest po prostu trochę humoru. Oto niepokojące pytanie.

Było, oto niepokojące pytanie. Dlaczego, skoro Anglicy są w tym kraju od 27 lat, nigdy nie nauczyli Indian poznawać Boga aż do teraz. Bardzo, bardzo niepokojące pytanie.

Oto kolejne smutne pytanie od starego człowieka: bardzo stary człowiek zadał to pytanie. Zapytał, czy jest za późno dla takiego starego człowieka jak on, który był bliski śmierci, aby pokutować i szukać Boga. A Eliot i jego przyjaciele zasadniczo odpowiedzieli, czy pamiętasz przypowieść o równej płacy w Ewangelii Mateusza 20? Myślę, że tak, gdzie wszyscy dostali taką samą zapłatę, ale potem Bóg zatrudnił niektórych w 11. godzinie i dostali taką samą zapłatę.

I tak, starca, pocieszyli starca przypowieścią o równych płacach i mówiąc, nie, jesteś dobry, człowieku. Jesteś stary, jesteś stary, ale jesteś dobry. Pokutuj i wierz w Jezusa, szczególnie ty.

A niektórzy z, co mamy powiedzieć niektórym Indianom, którzy mówią nam, co dostajecie modląc się do Boga i wierząc w Jezusa Chrystusa? I tak niektórzy z Indian

powiedzieli, cóż, jaka z tego korzyść? Ty modlisz się do Boga, a ja nie modlę się do Boga i nie wychodzi ci to lepiej niż mi. Twoje dzieci chodzą nago, tak jak moje dzieci. Nasza kukurydza jest tak dobra jak twoja.

My czerpiemy więcej przyjemności niż ty. Gdybyśmy widzieli, że dostajesz cokolwiek modląc się do Boga, zrobilibyśmy to. A jaka z tego korzyść? Eliot odpowiedział palcami, małym palcem i kciukiem.

I zasadniczo powiedział, że Bóg daje dwa rodzaje błogosławieństw. Jednym z nich są te, które chcę nazwać małymi rzeczami. A potem Bóg daje ci te duże rzeczy.

Więc, te małe rzeczy to zasadniczo rzeczy takie jak ubrania, jedzenie, worki, domy, bydło i przyjemności. To są małe rzeczy w życiu. Wielkie łaski, kciuk, wielkie łaski to mądrość, znajomość Boga, Chrystusa, życie wieczne, pokuta i wiara.

Są dla duszy i dla wieczności. I tak mówi, nie możesz ich zobaczyć, ale wielkie rzeczy, rzeczy, które naprawdę mają znaczenie, to są rzeczy, które chrześcijaństwo porusza. I tak czy inaczej, odpowiadając, oto jedna od żony.

Okej. Ciekawe też, że kobiety zadają pytania. Żona Wampasa zadaje takie pytanie: kiedy mój mąż się modli, modlący się Indianie, jeśli mój mąż się modli, jeśli nic nie mówię, a mimo to moje serce zgadza się z tym, co mówi, czy ja się modlę? A ona uczyła się kręcić i robić różne inne rzeczy.

A w 1647 roku, czyli rok po jej śmierci, Eliot odwiedził ją i modlił się z nią, i powiedział jej, a ona powiedziała mu, że nadal kocha Boga, chociaż ją rozchorował, i postanowiła modlić się do niego tak długo, jak będzie żyła. Była gotowa umrzeć i wierzyła, że pójdzie tam, by żyć, odejść i żyć szczęśliwie z Bogiem w Chrystusie.

Była pierwszą dorosłą Indianką, która zmarła pod opieką Eliota nad Indianami. Okej. Więc Eliot wygłosił kazanie do tych Indian, a oni zadawali pytania i takie rzeczy.

Problem Satyam, problem Satyam i problem Powwow stały się bardziej widoczne, gdy wodzowie tracili władzę, gdy Powwow lub kapłani tracili władzę. Wtedy pojawił się większy sprzeciw wobec tego, co robił Eliot. W analizie Eliota po wizytach Indian Eliot mówi ten cytat: jest bardzo prawdopodobne, że jeśli kiedykolwiek Pan nawróci któregoś z tych tubylców, będą oni niezmiernie opłakiwać grzech.

I tak się stało. I w konsekwencji kochajcie Chrystusa jeszcze drożej. Jedną z jego najwcześniejszych rzeczy, którą umieściłem w sieci, jest po prostu piękna.

Nazywa się Tears of Repentance, Tears of Repentance i opowiada historię wielu z tych wczesnych nawróconych Indian, którzy żałują swoich grzechów i wyznają je we łzach i płaczu, prosząc Chrystusa i przyjmując ewangelię Jezusa Chrystusa, dobrą

nowinę, dobrą nowinę, że Chrystus umarł za ich grzechy. To po prostu piękne. Trzecie spotkanie odbyło się, ponownie, dwa tygodnie później, 26 listopada 1646 r.

A tematem tam było kuszenie diabła. Teraz to poszło naprawdę dobrze, ponieważ zrozumieli, że mają rodzaj dobrego Boga i złego Boga. I więc ten konflikt tam, oni wydają się rozumieć to całkiem dobrze.

Wampas, mężczyzna, którego żona umarła, przywiózł swoje dzieci do Eliota w Roxbury. Wampas przybył do Roxbury, przywożąc swoje dzieci, pytając Eliota, czy mógłby wykształcić swoje dzieci. Więc widać, jak zaufali temu Johnowi Eliotowi.

To było coś niesamowitego. Naprawdę mu ufali. Waban, lider, również wtedy zaczynał, Waban był liderem w tym rejonie Nonantum, Silverlake/Newton.

I zasadniczo Dziesięć Przykazań było naprawdę duże, purytanie i takie rzeczy. Waban zaczął wtedy tworzyć zasady, których powinni przestrzegać Indianie. I dawał im grzywny za te zasady.

Jego trzecia zasada głosiła, że nie wolno bić żony, wliczając w to tylko jedno poważne przestępstwo. Sprawca ma mieć związane ręce za sobą i zostać zaprowadzony do miejsca sprawiedliwości, gdzie zostanie surowo ukarany. Innymi słowy, bicie żony już się skończyło.

I to mówi ci, że wiele osób mówi, no cóż, chrześcijaństwo, wiesz, powinniśmy pozwolić tubylcom być tubylcami. No cóż, tak, ci faceci biją swoje żony i takie tam. Chrześcijaństwo przychodzi i przestają bić swoje żony.

Czy to dobra czy zła rzecz? Cóż, zmieniasz swoją kulturę. Uwielbiam, jak dzisiejsi akademicy spierają się ze swoich foteli o to, co powinni byli zrobić wtedy. A mimo to ci ludzie siedzą w swoich klimatyzowanych biurach, nie mając pojęcia o prawdziwej pracy, takiej jak ta, pracując z ludźmi i zmagając się ze swoimi kulturami.

Numer siedem, wszyscy ci mężczyźni, którzy noszą długie loki, zapłacili pięć szylingów. I tak w zasadzie wielu z nich ścięto włosy, ponieważ było to swego rodzaju mieszanie chrześcijaństwa i kultury. I tak czy inaczej, zasady Waban były wtedy dość interesujące.

Czwarte spotkanie odbyło się 9 grudnia 1646 r. Indianie zaproponowali wówczas swoim dzieciom edukację u Anglików, ale powiedzieli, że nie mogą za to nic zapłacić. Eliot więc bardzo dbał o katechizację dzieci.

To była dla niego wielka sprawa. I tak, zamierza uzyskać wsparcie z Anglii, aby faktycznie zapewnić nauczycielom i nauczycielkom nauczanie dzieci drogi Chrystusa. Więc nadeszła zima.

Tymczasem, przez śnieg, lód i zimowe zimno, John Eliot kontynuował co dwa tygodnie wsiadanie na konia i podążanie wyboistą ścieżką przez las do chaty Wabana. I coraz więcej Indian czekało. I tak w zasadzie jest coraz więcej Indian; rozmawia z nimi w ich własnym języku.

Postrzegali sukces ewangelii wśród Indian jako wypełnienie obietnicy Boga, ojca dla syna. W rozdziale drugim Psalmu ojciec mówi do syna: proś mnie, a dam ci pogan w dziedzictwo i krańce świata w posiadanie. I myśleli, że to Ojciec rozmawiał z Chrystusem o nawróceniu Indian.

Teraz, Kutshamikan, oto historia tego, co się wydarzyło. Uczył chłopca katechizmu i został zganiony. Chłopiec został zganiony, ponieważ nie powiedział: Czcij swoją matkę.

Mówił: Czcij ojca, ale potem pomijał słowa: Czcij matkę. Zganili chłopca. Cytuję, następnego dnia wykładu, więc namawiali Kutshamikana, aby przygotował drogę do poprawy syna, wyznając własne grzechy.

Więc przyszli do ojca, a ojciec był naprawdę zdenerwowany, ponieważ chłopiec mówił: Czcij ojca, ale nie czcij matki. Więc ojciec jest zdenerwowany. Więc Eliot i John Wilson z pierwszego kościoła w Bostonie podeszli do tego faceta z Kutshamikan i powiedzieli: chcesz, żeby twój syn się z tego nawrócił? Dlaczego nie wiedzą, że ten facet sam miał problemy?

Dlaczego nie wyznasz swoich grzechów jako wzór dla swojego dziecka i nie zobaczysz, co się stanie? I będąc tak wiernie napomnianym, uczciwie przyznał się i gorzko ubolewał nad swoimi przewinieniami. W końcu chłopiec ustąpił i złożył najskromniejsze wyznanie, biorąc rękę ojca i przyjmując jego przebaczenie.

Jego upokorzenie, jego upokorzenie tak bardzo przytłoczyło jego rodziców, że płakali na głos. Więc Kutshamikan powiedział Eliotowi, że Sakamowie byli na niego źli, ponieważ tracili swoje dochody z ceł. I tak było. Był jednym z tych wodzów.

I powiedział im, że inni wodzowie denerwują się na Eliota i tak dalej. Teraz chcę porozmawiać o wsparciu dla pracy misyjnej Eliota. A Eliot nie mógłby tego robić tak skutecznie bez wsparcia takich ludzi.

Odwiedzający, którzy przybyli do Nonantum, byli ludźmi takimi jak Thomas Shepard, o którym mówiliśmy, że pochodził z Cambridge w stanie Massachusetts. Był pastorem. Zmarł około 1649 roku.

John Wilson z Bostonu, pierwszy kościół w Bostonie, John Wilson, w którym Eliot był pastorem, zmarł około 1667 r. Pan Dunster był prezydentem Harvard College. Przybył również, aby posłuchać spowiedzi Indian i tego typu rzeczy.

I wtedy faktycznie jest zaangażowany. Harvard był zaangażowany w Indian College, który został założony. To tam wydrukowano Biblię Eliota, a także wiele innych rzeczy.

Sieć przyjaciół Eliota. Chcę podzielić ją na trzy grupy: mentorów, trzech mentorów, trzech towarzyszy i trzech zwolenników w Anglii. Okej.

Więc to są trzej mentorzy, ludzie, którzy pomogli Eliotowi, to oczywiście Thomas Hooker. I myślę, że to tam miało miejsce jego doświadczenie nawrócenia. A Thomas Hooker jako purytanin, który przybywa do Bostonu, a potem do Hartford i zostaje pierwszym gubernatorem Connecticut, purytański przywódca, Thomas Hooker.

Thomas Mayhew, mówiliśmy, że wykonywał pracę indyjską trochę przed paroma, wiesz, paroma czterema latami przed Eliotem na Martha's Vineyard. Robił to bardzo skutecznie, głosił im kazania w ich języku i był bardzo zdolny. Nie był tak systematyczny jak Eliot, a Eliot z tymi wioskami i tym wszystkim, ale był na Martha's Vineyard, bardzo skuteczny.

A jego dzieci, dzieci Mayhewa, a potem po nim Thomas Mayhew, a potem dzieci po nim kontynuowały pracę z Indianami przez ponad sto lat, 150 lat. Więc to jest niesamowity facet, Thomas Mayhew. I obaj dzielili tę wizję dla Indian.

Mayhew zrobił to na Martha's Vineyard. Eliot zrobiłby to w Natick, Massachusetts. Thomas Weld był dziewięć lat starszy i był starszym pastorem w pierwszym kościele w Roxbury.

Eliot był raczej nauczycielem, a Thomas Weld premierem. I to byli trzej jego mentorzy, Hooker, Mayhew i Weld. Jego towarzysze, faceci na tym samym poziomie, co oni, po prostu przychodzili na niektóre z tych spotkań w Wigwam Wabon.

Thomas Shepherd z Cambridge i Richard Gookin przejęli wioski indiańskie w 1687 roku; on umarł. I tak naprawdę, nazwisko Gookina, kiedy pokazuję ci tę rzecz w Nonantum lub Newton, mają tam pomnik. Możesz zobaczyć nazwiska Shepherd'a po jednej stronie i Gookina po drugiej, a następnie hołd dla Eliota.

Więc dla Shepherd'a i Gookina, a potem dla Eliota, hołd należy się Eliotowi. Oto niektórzy z jego kumpli. John Wilson, który był pastorem w Bostonie, był dobrym przyjacielem Eliota w podróży.

Jego przyjaciółmi byli Thomas Shepherd, Richard Gookin i John Wilson. Teraz miał trzech zwolenników w Anglii i byli oni krytyczni. Edward Winslow, zasadniczo, wziął

historie, które wyszły od Thomasa Mayhewa i Johna Eliota i nagłośnił te historie w Anglii.

Na tej podstawie ludzie w Anglii zostali poinformowani o wspaniałej pracy, którą wykonywał Eliot. Dlatego faktycznie zbierali wsparcie na podstawie Tears of Repentance. I zamierzam wymienić kilka innych książek, nie do końca książek. Mają 60, 50 lub 90 stron; nazywają je utworami.

Zostały opublikowane w Anglii, a następnie stały się podstawą do zbierania funduszy dla Eliota, aby pomóc mu zasadniczo dać Indianom narzędzia, aby mogli uprawiać ziemię. Nie mieli narzędzi rolniczych i rzeczy. A także dla ich dyrektorów i dyrektorek, którzy uczyli dzieci, że będą opłacani, aby mogli uczyć dzieci za darmo.

Tak więc, około sześć miesięcy po tym, jak John Eliot wygłosił kazanie do Indian Algonquins w wigwamie Wabona, katechizując dzieci i tak dalej, to jest teraz w 1649 roku, to jest około dwa lata później, podczas egzekucji Karola I, Długi Parlament włączył Prezydenta i Towarzystwo Propagowania Ewangelii w Nowej Anglii. Tak więc Towarzystwo Propagowania Ewangelii w Nowej Anglii stało się stowarzyszeniem w Anglii, które mogło zbierać fundusze, które naprawdę pomogły wesprzeć Eliota. Teraz, mając władzę, i zasadniczo, zebrali pieniądze, około 11 000 funtów, co było niesamowitą sumą w tamtych czasach.

Eliot dostał wtedy kwotę 50 funtów rocznie, roczne stypendium, 50 funtów rocznie, co naprawdę go odciążało i pomogło w jego pensji i tym podobnych rzeczach. I tak, na edukację. Teraz osobą, która została, był facet o imieniu Robert Boyle.

I tak, był drugim zwolennikiem w Anglii. Mieliśmy Edwarda Winslowa, który przyniósł opowieści, że Eliot był historią nawrócenia Indianina do Anglii, był Edwardem Winslowem. Ale Robert Boyle był filozoficznym intelektualistą, który był szefem Towarzystwa Propagowania Ewangelii w Anglii.

Boyle zobaczył wtedy, co robił Eliot i naprawdę uchwycił wizję tego, co robił Eliot. Więc pracował za kulisami i pompował rzeczy, aby pomóc Eliotowi ze wszystkim, co mógł z Society. I to było całkiem sporo, tak naprawdę.

Ostatnim facetem był oczywiście Richard Baxter, który był jednym z pierwszych purytańskich ludzi, którzy napisali wiele książek. Richard Baxter, możesz przejść do Christian Classic Ethereal Library w Calvin College online, a znajdziesz tam wiele purytańskich dzieł Richarda Baxtera. John Bunyan i Pilgrim Progress to również purytańskie pochodzenie.

Tak więc filozofia misji Eliota, Eliot mówi tak: troska pana Eliota o Indian nie ograniczała się do nauczania religii. Przeczytaj to jeszcze raz. To ważne.

Troska pana Eliota o Indian nie ograniczała się do nauczania religii. Jego ulubioną i dobrze znaną opinią było to, że żaden trwały dobry efekt nie może być osiągnięty poprzez wysiłki na rzecz ich duchowego dobrostanu, jeśli cywilizacja i rozwój społeczny nie będą postępować lub towarzyszyć takim wysiłkom. Widział więc społeczne rozgałęzienia ewangelii, które muszą towarzyszyć głoszeniu samej ewangelii.

Edward Winslow, jak już powiedzieliśmy, poparł to i zebrał dla niego dużo pieniędzy. Jedną z książek, które wydali, była *The Day Breaking If Not the Sun Rising of the Gospel with the Indians in New England*. Opowiada historię.

Winslow wracał i najwyraźniej szybko mu te historie przekazali, w formie pisanej odręcznie. Winslow zabrał je ze sobą do Anglii, umieścił w formie gotowej do publikacji, a następnie wyrzucił. Ten Dzień Wschodu, Jeśli Nie Wschód Słońca Ewangelii opierał się na Księdze Malachiasza 1:11, która mówi, cytuję, od wschodu słońca do jego zachodu, twoje imię będzie wielkie wśród Indian.

Umieścili tam Indian. Trzy miesiące później pojawił się kolejny dokument, który opierał się na pewnej pracy Thomasa Shepherd'a, zasadniczo przedstawiający Eliota i jego pracę. Jasne słońce ewangelii rozbiły się nad Indianami w Nowej Anglii.

Praca Eliota również była tam prezentowana. A tak przy okazji, mam kopie tych dokumentów na stronie internetowej. Jeśli wejdiesz na Biblical eLearning i przejdiesz pod historię, New England history, and things, i John Eliot, znajdziesz wszystkie te dokumenty.

Teraz zostały zachowane, a ja je w pewien sposób zebrałem i złożyłem razem. Naprawdę ciekawie jest czytać historie niektórych z tych Indian i ich nawrócenia. Niektóre pytania Indian były takie.

Jaki jest pierwszy grzech diabła? Jaki był pierwszy grzech diabła? I czy diabeł czy człowiek został stworzony pierwszy. Czy człowiek został stworzony pierwszy, czy diabeł został stworzony pierwszy? I dlaczego Bóg nie dał wszystkim ludziom dobrych serc? Ilu z nas o to pytało? Dlaczego Bóg nie dał wszystkim ludziom dobrych serc? I dokąd idą dzieci, kiedy umierają, skoro nie zgrzeszyły? Oto spostrzegawcze pytanie tych Indian. Byli bardzo spostrzegawczymi ludźmi.

Co Anglicy myśleli o panu Eliocie, który przybywa do niegodziwych Indian, aby ich nauczać? Co Anglicy myśleli o Eliocie? Bardzo interesujące pytanie, ponieważ niektórzy Anglicy faktycznie będą się sprzeciwiać temu, co robił Eliot. Zobaczmy to później. Trzeci traktat ukazał się w 1649 r., chwalebna ewangelia, chwalebny postęp ewangelii wśród Indian w Nowej Anglii.

Trzy listy od Johna Eliota i jeden od Thomasa Mayhewa, który był misjonarzem wśród Indian na Martha's Vineyard. Drugi projekt ustawy został uchwalony w 1649 r., 27 lipca, i był aktem o promowaniu i propagowaniu ewangelii Jezusa Chrystusa w Nowej Anglii, skierowanym bezpośrednio do pracy Eliota i wspierającym ją. Ten wysiłek misyjny tej grupy trwał około 120 lat.

Tak długo po śmierci Eliota, to trwało. Tak więc, z inteligentną wytrwałością Edwarda Winslowa na początku, aby opracować projekt ustawy, a następnie podtrzymywać zainteresowanie nią bez jej sponsorowania, praca misyjna Johna Eliota wśród jego sąsiadów, sąsiadujących Indian, mogła zakończyć się na początku. Naprawdę nie sądzę, aby zakończyła się na początku.

Myślę, że Eliot znalazłby sposób i zrobiłby to, ponieważ był tak wytrwały i odporny w swoim zaangażowaniu w swoje marzenie. Ale tak czy inaczej, Winslow bardzo mu pomógł, a wyniki były takie, że 1200, 1200 funtów i tego typu rzeczy, największy wydatek, jak się okazuje, dotyczył wydrukowania Biblii Eliota w 1663 roku. I w dużej mierze, cóż, porozmawiamy o tym, kiedy będziemy mówić o Biblii, ale prasa drukarska została wysłana do Ameryki na podstawie tego społeczeństwa tylko po to, aby Eliot mógł wydrukować swoją indyjską Biblię, tysiąc jej egzemplarzy.

Robert Boyle, gubernator Society for the Propagation of the Gospel, dostrzegł wizję Eliota i naprawdę mu pomógł. Tak więc Richard Baxter, Edward Winslow i Robert Boyle byli trzema osobami w Anglii, które naprawdę mu pomogły. Ironicznie, jak powiedziałem wcześniej, podczas pierwszej sesji nadzieja była taka, że indyjscy konwertyci mogliby tchnąć życie w martwy kościół anglikański.

Więc Kościół Anglikański wspierał to, co Eliot robił dla nawrócenia Indian w Ameryce, ale Eliot i niektórzy purytanie nadal myśleli, mając nadzieję, że ich historie nawrócenia i łez za grzechy, pokuty i nawrócenia do Chrystusa, że ich historie mogą zostać zabrane z powrotem do Anglii, a następnie pomogą oczyścić i wywołać pokutę i wiarę w Jezusa Chrystusa i powrót do życia, odrodzenie, odrodzenie Kościoła w Anglii, który uważali za martwy. I dlatego bardzo ciekawie jest obserwować te wahania. I mieli nadzieję, że część z tego wróci do Anglii i że Indianie mogą być wzorem dla Indian, dla ludzi.

Teraz Eliot spotkał się w 1646 roku w Waban's Wigwam w Newton lub Nonantum. Okej. Teraz, co się dzieje, to Waban, bardzo bystry człowiek, kiedy Eliot po raz pierwszy tam przemawiał, zapytał Eliota, czy Indianie mogliby dostać trochę ziemi dla siebie.

Wędrowali po całym miejscu i nie mieli ziemi, a wszyscy Anglicy stawiali ogrodzenia i miasta, i nie mogli tam wejść i tego typu rzeczy. I tak Waban powiedział, no cóż, my też potrzebujemy jakiejś nieruchomości, żeby jakoś to zrobić. Więc to, co się stało, a

teraz pokażemy wam jego, pierwsza indiańska wioska, pierwsza modląca się indiańska wioska, znajdowała się w miejscu zwanym Natick.

Natick oznacza miejsce wzgórz. Spojrzeli na Newton, oczywiście, Nonantum byłoby oczywistym miejscem do zrobienia tego, ale tam spojrzeli i naprawdę nie było wystarczająco dużo, aby utrzymać wioskę i takie rzeczy. Więc spojrzeli w dół, przy rzece Charles.

Jest zakręt w Charles River i to Natick. I tak, pojechali do Natick. I teraz mam kilka zdjęć kościoła w Natick, które chcę pokazać.

I jest tam skała, która honoruje, i tablica pamiątkowa, która honoruje Eliota, a także darmowa biblioteka Beacon to historyczne miejsce, gdzie jest rodzaj obelisku, który z wrytym imieniem Eliota i innymi rzeczami. Więc pokażę ci je. Okej.

Oto znak na zewnątrz kościoła Eliot w Natick do dziś. A zaraz obok kościoła, pokażę wam, jest skała z tablicą pamiątkową. To bardzo interesujące.

Po trzecie, pójdziemy do darmowej biblioteki Beacon i zobaczymy tam obelisk poświęcony Johnowi Eliotowi. Oto wnętrze kościoła Eliota. Pierwsze nazwisko w lewym górnym rogu to tak naprawdę nazwisko Hindusa, który przejął obowiązki Eliota po jego odejściu.

Po nim wszyscy wymienieni ludzie są Anglikami. I tak kościół odszedł od swoich indyjskich korzeni. Oto wspaniały pomnik skalny około 50 jardów od kościoła Eliot w Natick.

A oto obelisk w bibliotece Beacon, kilkaset jardów w drugą stronę od skały, od kościoła Eliot. A skoro już jesteśmy w Natick, to równie dobrze możemy odwiedzić północną część Natick, gdzie znajduje się urząd pocztowy. To urząd pocztowy w Natick, gdzie znajduje się mural przedstawiający Johna Eliota przemawiającego do Indian.

Okej. Teraz Boston się wypychał. Więc osadnicy osiedlali się w Bostonie, który się wypychał, a Indianie potrzebowali jakiegoś miejsca, żeby być.

I tak, oni wynieśli się całkiem daleko, Natick całkiem daleko, nawet jak jest dzisiaj, chociaż teraz jest to przedmieście Bostonu. Indianie byli wędrowcami i myśliwymi, rybakami i paserami, a koncepcje posiadania ziemi i wiosek były bardzo obce ich sposobowi myślenia. Jednak tartaki, młyny kukurydziane i inne rzeczy zanieczyszczały rzeki i rzeczy i szkodziły Indianom pod względem połowów i takich rzeczy.

I tak Indianie pragnęli mieć własną ziemię. Zatwierdzono 6000 akrów w Natick. I to jest rodzaj obszaru Wellesley, obszaru Wellesley Needham dzisiaj.

I Natick, oczywiście, jest znane do dziś. Wystarczy wjechać na autostradę, Massachusetts Turnpike. I zasadniczo, przyjeżdżasz do Natick i możesz to zobaczyć.

Więc w 1650 roku, więc to, co sugeruję, to okej, 1646, idzie do Wigwam, Wigwam's, Wabon's Wigwam. A potem w 1650, 1650, cztery lata później, faktycznie dostali ziemię pod wioskę Natick, modlącą się wioskę indiańską. Osiedlili się nad rzeką Charles i zasadniczo zbudowali kładkę nad rzeką Charles.

Miał 80 stóp szerokości i 9 stóp wysokości. Indianie byli naprawdę, naprawdę dumni z siebie. I tak naprawdę, najwyraźniej w dół rzeki lub gdziekolwiek, angielski most, który zbudowali, zawalił się rok później, zimą, wiesz, i są trudne w Nowej Anglii i tak dalej, i zawalił most.

A most Indian stał solidnie. I Indianie byli z tego tak dumni. To była dobra rzecz.

Potem Riverhead, nazywali to dziwną rzeczą. Indianie łowili ryby w ten sposób i budowali mur wychodzący na rzekę. Ponownie, to nie jest jak rzeka Niagara, ta rzeka Charles w tym rejonie jest ładna, wiesz, nie jest taka duża.

Tak czy inaczej, budują ścianę skalną i zostawiają dziurę w ścianie skalnej z obu stron. I w tej ścianie skalnej umieszczają kosz, który nazywają koszem na węgorze, lub nazywają garnkiem na węgorze, garnkiem na węgorze. Ten garnek na węgorze był zrobiony z pasków drewna i innych rzeczy.

Ryby byłyby wtedy zmuszone przejść przez dziurę, ponieważ ściany wychodziły. I wtedy byłyby w tym koszyku, zasadniczo, łowiliby je w koszyku. I tak właśnie odbywały się niektóre ich połowy w tym garnku na węgorze zwanym garnkiem na węgorze.

Cóż, później, i wrócimy do tego, Eliot tłumaczył Biblię i jest tam napisane w Sisera, wiesz, więzienie, a Debora i Beric wyruszają na wojnę przeciwko Sisera i Jabinowi, królowi Hathor i Księdze Sędziów. Zasadniczo, to co się dzieje, to to, że ta kobieta pójdzie do swojej kraty i będzie jej pilnować, oczekując, że jej syn wróci do domu zwycięski z tej bitwy. I tak Eliot tłumaczy to na Algonquin.

I mówi, co to jest krata? Oni nie mają kraty w swoich oknach. Właściwie, oni nie mają okien. Tak czy inaczej, mówi, jak mam zrobić kratę? Cóż, powiedział osobie, z którą pracował nad tłumaczeniem.

I powiedział, cóż, może to jest pułapka na węgorze, pułapka na węgorze. Cóż, opisaliliśmy, czym jest pułapka na węgorze. A Eliot po prostu miał przeczucie, że Eliot był w tym genialny.

Mam na myśli, że naprawdę zrozumiał tłumaczenie. Mówi, wiesz, to nie jest to, to nie to. I dlatego nie miał ani słowa.

Więc wymyślił słowo, kratownica-ot, kratownica-ot. Więc użył słowa kratownica i po prostu dodał OT na końcu, kratownica-ot, a następnie użył tego i nauczył go, próbował nauczyć go, czym jest kratownica i tak dalej. Pamiętam, jak byłem w Izraelu, uczyłem się hebrajskiego i poszedłem do sklepu.

A w tamtych czasach chciałem kupić kasetę magnetofonową. Okej. To dla ludzi, którzy mieli taśmy magnetyczne, krążyły w kółko i można było je odtwarzać na boomboxie lub czymś takim w tamtych czasach i tak dalej.

Więc chciałem pójść do kasety magnetofonowej. Więc poszedłem do sklepu i nie znałem słowa kaset magnetofonowa i takie tam. Więc opisałem facetowi maszynę, która jeździ dookoła i którą słyszysz swoimi uszami i takimi rzeczami.

I próbuję opisać tę rzecz. Wychodzę stamtąd, bez powodzenia. Nie dostałem kasety ani niczego innego.

Wróciłem do domu i sprawdziłem, a hebrajskie słowo na kasetę to kasetim. Oni po prostu używają angielskiego słowa kasetim i dodają końcówkę im do końcówki liczby mnogiej w języku hebrajskim. I tak to było.

Więc kiedy przechodzisz między językami, czasami języki nie są dokładnie dopasowane. I musisz zrobić coś w rodzaju jimmyngu między językami. Eliot to zrobił.

A swoją drogą, to było w 1640 roku. Facet miał 40 lat, kiedy próbował nauczyć się tego języka. To naprawdę niesamowite, co był w stanie zrobić.

Rząd miasta. Natak potrzebuje rządu miasta. Jak zamierzają rządzić miastem? Eliot mówi, Exodus 18.

On zasadniczo mówi władcy 10, władcy 50, władcy setki. Wybieracie swoich przywódców 10. Wybieracie swoje zasady 50.

Wybierasz swoje zasady na sto i rzeczy. I tak, on ustala to, co zostało udaremnione zanim pojechał do Anglii z tym. I król tak się na niego wściekł.

Przeprosił króla, ponieważ podważał tym władzę królewską. Cóż, teraz w kościołach to wdraża. Więc przechodzi z chrześcijańskiej wspólnoty, która zbombardowała Anglię, co przysporzyło mu wielkich kłopotów.

Teraz pisze inny dokument zwany Komunią kościołów, w którym używają tego Exodusu, rady Jetro dla Mojżesza w Exodus 18. I to jest trochę zabawne. On jest wytrwałym typem faceta.

Przymierze Eliota zostało spisane, a ludzie zobowiązali się do niego w 1651 r. A oto niektóre z przyrzeczeń. To jest piękne.

Oto jak Eliot ustanowił to przymierze z tymi ludźmi. „Bóg będzie nad nami panował”. Chłopie, co za stwierdzenie.

Bóg będzie nad nami panował. Izajasz 33:22, Pan jest naszym sędzią. Pan jest naszym prawodawcą.

Pan jest naszym królem. Jego księga, która będzie nas prowadzić, Jego księga, która będzie nas prowadzić i kierować nami na drodze. O, Jehowo, naucz nas mądrości.

Ześlij swego ducha do naszych serc i pozwól mu nas nauczyć. Panie, weź nas, abyśmy byli Twoim ludem, a my pozwól nam wziąć Ciebie, abyśmy byli naszym Bogiem. Koniec cytatu.

Jakie piękne stwierdzenie. Indianie wtedy to było przymierze między Indianami a Bogiem i innymi rzeczami. Eliot, kluczem do Eliota, myślę, była jego przyjacielska życzliwość i jego dobroć.

Myślę, że można to po prostu nazwać, kochał Indian. Szanował ich. Szanował ich i traktował z godnością i szacunkiem.

Słuchał i odpowiadał na ich pytania. Zabierał ich dzieci, katechizował je i nauczał ewangelii oraz nowych sposobów życia i rzeczy. A oni mu ufali.

Indianie ufali, ale nie ufali. Wiecie, zobaczymy później; nie ufali wielu angielskim osadnikom. Okej. Ale ufali Eliotowi.

A jeśli Eliot im powiedział, to było jak ewangelia i takie tam. Więc Eliot miał całkiem niezłe relacje z tymi Indianami. Kochali go.

Tak naprawdę, on je uwielbiał. Było pięknie. Teraz kilka anegdotycznych historii.

Wabon, sędzia Wabon, który ustala zasady dla wszystkich innych. Tak? Więc Wabon jest teraz wielkim starym facetem i główną postacią. Cóż, problem z Wabonem jest taki, że ma wszystkie te zasady, prawda? Więc ktoś pojawia się w jego domu w szabat.

Pamiętasz purytanów i szabat? Okej. Nie łamię się szabat. Więc Wabon jest w swoim domu w szabat.

Ktoś przychodzi i niespodziewany gość się zatrzymuje. Wie, że tam na drzewie jest szop. I tak się dzieje, że wychodzi, łapie szopa, zabija go, a następnie zapewnia jedzenie swoim niespodziewanym gościom. Jednak niektórzy ludzie wydali Wabona i zostali złapani w szabat.

On był, co ty robisz? Zabijasz zwierzęta w szabat? Więc Wabon łamał swoje własne zasady. Złapali go i zwrócili mu na to uwagę, a on się wycofał, i był w błędzie i takie tam. I nawet on nie mógł uciec od swojego prawa i rzeczy.

Więc nie wiem. Po prostu pomyślałem, że to trochę zabawne. Oto jeden, który jest zabawny.

To nie jest śmieszne, ale jest facet o imieniu Totherswamp. Totherswamp i był przywódcą Indian i tym podobnych. I to, co się stało, to Totherswamp, Indianie mieli problemy z alkoholem i upijaniem się.

Hazard, hazard, pijaństwo i takie tam. Więc stało się tak, że Totherswamp był tam liderem, a trzech starszych facetów się upiło. Więc się upili i powiedzieli, o człowieku, jesteśmy trupem, a Totherswamp będzie się nami zajmował i będziemy mieli tu kłopoty.

I tak się stało, że ci goście powiedzieli, okej, ale Totherswamp ma syna, 11-letniego syna. Co się stanie, jeśli upijemy też jego 11-letniego syna? Jeśli upijemy jego 11-letniego syna, to nic nam nie robi. Będzie musiał zrobić to swojemu synowi.

Więc nie wsadzi nas w dyby ani nie robi nam nic złego, bo jego syn też jest pijany. Więc ci trzej faceci zasadniczo upijają syna Totherswampa. Nie, nie wsadzą ich w dyby ani nie wychłostczą i tak dalej.

Więc Totherswamp zobaczył, co zrobili. Kazał wsadzić tych trzech facetów w dyby i pobić, jak to było wtedy regułą. A jego własnego syna na krótko wsadzono w dyby, a potem zabrano do szkoły, gdzie wychłostali jego i jego syna.

I tak to pokazuje ich oddanie chrześcijaństwu. Najwyraźniej Indianie byli głęboko pod wrażeniem poczucia obowiązku ich władcy, że zrobiłby to nawet swojemu synowi, aby dać mu nauczki i takie rzeczy. Jednak, i nie chcę za dużo mówić o Totherswamp, chcę porozmawiać o odpowiedzi Eliota.

Adams w swojej książce o Eliocie opowiada historię trzech facetów, którzy się upili, i syna, który się upił. A Eliot powiedział, że nie mogłem w niej nic przeczytać poza niezadowolaniem. Zacząłem wątpić w naszą zamierzoną pracę.

Nie wiedziałem, co robić. Innymi słowy, Eliot to widział, a częścią problemu był jeden z pijanych facetów, który zrobił to małemu chłopcu. To był jeden z tłumaczy Eliota, który przetłumaczył Biblię z Eliotem.

Eliot znał tego gościa naprawdę dobrze. I teraz zadaje sobie pytanie: Zacząłem wątpić w naszą zamierzoną pracę. I możesz zobaczyć to przetwarzanie.

To uczciwy człowiek. Mówi, czy wszystko się tu rozpada? Facet, który tłumaczy ze mną Biblię, przestał upijać tego 11-letniego dzieciaka. Co ja robię? Co ja tu robię? A jeśli ktoś był w służbie, wiesz, w pewnych momentach zadajesz sobie takie pytania.

I po prostu kocham to, że ten człowiek jest szczery i ten poziom jego szczerości. Nie wiedziałem, co robić. Czerń grzechów, osoba, nad którą się zastanawiam, niech moje serce mnie zawiedzie.

Dla jednego z przestępców najmniejszym przestępstwem było to, że był moim tłumaczem, którego wykorzystałem do przetłumaczenia sporej części Pisma Świętego. I pod tym względem widziałem wiele jadu Szatana. I widać, że naprawdę, naprawdę się denerwuje, kwestionuje siebie i to, co robi.

I to jest kolejna rzecz, która uczyniła Johna Eliota tym, kim był. I tak, okej. Chcę skomentować życie kobiet.

Wiele osób krytykuje; mówią, że wszyscy koloniści przybywają i, wiesz, robią te wszystkie rzeczy dla kultury Indian. Wyrzucają to, a chrześcijaństwo dominuje i niszczy wszystkie te rzeczy, jakby ludzie w naszym pokoleniu powinni mówić o niszczeniu kultury, burzeniu pomników i zakazywaniu Toma Sawyera.

I tak naprawdę, nawet w Massachusetts teraz nie czytają już Iliady i Odysei. Czy możesz w to uwierzyć? Iliada i Odyseja Homera. Istnieją od 2000 lat, nie dłużej.

Okej. Więc nie jesteśmy; nie jesteśmy tymi, którzy rzucają kamieniami, to wszystko, co próbuję powiedzieć. I ja po prostu naprawdę, sprawiamy, że ci ludzie wchodzi na swoje wysokie konie.

Ale to, co mówię, to, okej, więc spójrzmy, jak wyglądało życie kobiet u Indian przed chrześcijaństwem i jakie były tego skutki. Jedną z wielkich zmian wkrótce można było zauważyć w ich traktowaniu żon. Bicie żon, które było dość normalne w kulturze indyjskiej, zostało wśród nich zakazane.

Okej. Czy to dobra rzecz? Mówisz, cóż, chrześcijaństwo uczy, że nie możesz bić swojej żony. Taka jest indyjska kultura, żeby bić swoją żonę.

No cóż, co, wiesz, naprawdę? Okej. To wielka poprawa. Okej.

Ruch odszedł również od poligamii. W tej kulturze była poligamia i takie tam rzeczy. Odeszli od niej.

I myślę, że Eliot i ja czytaliśmy niektóre rzeczy w bardzo delikatny sposób. Nie powiedział po prostu: wyrzucicie swoje żony na ulicę, a te biedne kobiety nie mają dokąd pójść. Nie, po prostu szły bardziej w stronę monogamii i to się działo przez pewien czas.

Eliot zrozumiał. Nie możesz po prostu, wiesz, wyrzucić tych kobiet i tego typu rzeczy. Więc poligamia została zredukowana.

Znęcanie się nad żoną było, było również zakazane i takie rzeczy. Czytaliśmy wcześniej historię o kobiecie, która mówi, że zanim mój mąż się modlił, był bardzo zły i bezpośredni. Ale odkąd zaczął się modlić, nie był już tak zły, ale tylko trochę.

I tak nawet żony mogły zobaczyć różnicę, jaką Chrystus uczynił w ich mężach. A ta kobieta mówi, wiesz, mój mąż był kiedyś naprawdę zły cały czas. Teraz jest chrześcijaninem, ale już nie jest.

Wampus, Wampus przy jakiejś błahej okazji, w przypiływie namiętności, pobił żonę w ten brutalny sposób, w jaki kobiety były dawniej, jak zwykle wśród dzikich plemion, bardzo powszechne i przechodziły bez ostrzeżenia. Ale odkąd przyjęli chrześcijaństwo, nauczyli się uważać to za wielkie przestępstwo. Grzesznik, w takich przypadkach, był narażony na grzywnę.

Wampus został zmuszony do wstania i odpowiedzi na swój błąd na publicznym spotkaniu. I oto facet, który został publicznie upomniany za to, co zrobił. John Endicott, jeden z gubernatorów Massachusetts, faktycznie wyszedł około 1651 roku.

Tak więc, Natick zostało założone około roku temu. Natick zostało założone jako modląca się indiańska wioska i oni ustanawiają wszystkie te rzeczy. Gubernator Massachusetts przyjeżdża odwiedzić Natick.

A oto komentarze Johna Endicotta. John Endicott był pod wrażeniem ich pracowitości i pomysłowości, fortu, domu spotkań i mostu. Eliot miał wtedy około 47 lat, 47, 1651.

Endicott naprawdę powiedział, że była to jedna z najlepszych podróży, jakie odbyłem od wielu lat. Więc Endicott wychodzi i sprawdza, co dzieje się w Natick. I mówi, człowieku, to najlepsza rzecz, jaką widziałem od wielu lat.

I był naprawdę pod wrażeniem. Eliot po prostu robił niesamowite rzeczy, jeśli chodzi o budowanie kultury, chrześcijańskiej kultury Natick i modlącej się wioski indiańskiej. Jednakże zostało to założone w 1650 r.

Pierwszy kościół nie pojawił się aż do około 1660 roku. Był okres około 10 10 lat, kiedy wioska była modlącą się indiańską wioską, ale kościół nie uformował się do wszystkich rzeczy, które Eliot chciał zobaczyć. I tak Eliot katechizował i robił różne rzeczy z tymi Indianami i tym wszystkim.

A niektórzy z Indian wtedy byli niektórymi z tych wyznań. Okej. Pozwólcie mi przeczytać jedno z nich.

A to jest Totherswamp, facet z trzema pijanymi facetami, którzy gonią jego dziecko, upijają go i tak dalej. Mówi, cytuję, teraz to jest jego wyznanie. Okej.

Przyznaję, że zasługuję na piekło. Nie mogę się wyzwolić, ale oddaję moją duszę i moje ciało Chrystusowi. I powierzam mu moją duszę, bo On jest moim odkupicielem.

I pragnę go wzywać, póki żyję. Nawiasem mówiąc, spowiedź Wabana nie przeszła. I musieli czekać, aż zostanie zatwierdzony, ponieważ był inny facet, który był nauczycielem szkolnym i również miał jego spowiedź.

Jest facet o imieniu Robin Speen, który opowiada historię, wzruszającą historię o swoim dziecku, które wyznaje prawdę na skraju śmierci. Ojciec Robin komentuje Nie potrafię powiedzieć, czy smutek z powodu śmierci jego dziecka, czy radość z jego wiary były większe. Okej.

Pozwól mi to przeczytać jeszcze raz. Nie potrafił powiedzieć, czy smutek z powodu śmierci jego dziecka, czy radość z jego wiary były większe, gdy ono umarło. Więc ma dziecko, które umiera.

Jest radość w tym, że dziecko zna Chrystusa, ale jest też smutek w stracie dziecka. I tak, masz to z Indianami i tym podobnymi rzeczami. Mieli dzień, jak to nazywają, dnia zadawania pytań.

A ten dzień zadawania pytań był jak trzy lata później, kiedy zadawali Hindusom pytania doktrynalne. To prawie jak duchowne potwierdzenie, kiedy idą na egzamin dla duchownego ewangelii, gdzie zadają im pytania i robią takie rzeczy. I tak to macie.

Robią to Indianom. I tak nazywają to dniem zadawania pytań, a niektóre z nich przechodzą. I jak powiedziałem, Wabon nie przeszedł.

Wrócił później. Powinienem wspomnieć jeszcze o tym, że 14 lat po wigwamie Wabona w 1646 r., 14 lat później, założyli pierwszy kościół w Natick w 1660 r. I jest

około 50 osób, które w pewien sposób przeszły i stały się podstawą Indian, którzy stali się podstawą modlącego się tam kościoła Indian.

Jedną rzeczą, którą później wyłapałem, a nie zdawałem sobie z tego sprawy, jest to, że Eliot podróżował na duże odległości, duże odległości, a jego wytrzymałość była niesamowita, ponieważ głosił kazania w Roxbury, a potem wsiadał na konia i jechał aż do Natick. Potem był w Merrimack River i po prostu te długie wyprawy przez lasy, czasami tam, gdzie nie ma ścieżek i takie tam, jazda konna i po prostu, po prostu, to był naprawdę trudny czas, przedzieranie się przez niektóre z tych terytoriów i rzeczy. I okazało się, że kulał na jedną nogę.

I nie zdawałem sobie z tego sprawy, dopóki nie przeczytałem kilku źródeł. I jedna z osób wspomniała, że ma rwę kulszową w jednej z nóg. Było tak źle, że jego noga była praktycznie sparaliżowana.

I tak, był kulawy na jedną nogę. I tak, jego trzech synowie byli szkoleni na Harvardzie. Trzech synów Eliota było szkolonych na Harvardzie.

I jak powiedzieliśmy, wszystkie cztery z jego czwórki z sześciorga dzieci zmarły przed nim, co było dla niego bardzo smutne i ciężkie. Zarówno on, jak i jego żona, która przeżyła, dożyli 86 lat. I to było naprawdę ciężkie. Nie wiem, co jest, co można uznać za trudniejsze niż śmierć dziecka.

Wiesz, dzieci powinny umierać, rodzice powinni umierać pierwsi, a potem dzieci, kiedy dzieci umierają pierwsi, jest to druzgocące dla rodziców. I niektórzy ludzie musieli stawić czoła takim rzeczom. Więc, okej, teraz więcej miast indiańskich.

Natick, obecnie 1660, jest na miejscu. Jest tam 15 chrześcijan w kościele, prawdopodobnie około dwóch lub 300 Indian. Są chrześcijanami, nie są w pełni członkami kościoła, ale chrześcijanami w tym modlącym się mieście Indian. Model Natick był wtedy skalowany. I tak w zasadzie skalowali go do siedmiu miast, a następnie do 14 miast.

I tak niektóre z tych miasteczek jak Chelmsford dzisiaj, podam wam współczesne nazwy, Littleton, Marlboro, Grafton, Hoppington, Natick, oczywiście, i Stoughton. A potem Canton, właśnie się dowiedziałem, że Canton też, to ciekawe. Canton, tuż pod Roxbury, tam, i możesz jechać 95 dzisiaj i przejechać obok Canton.

Canton to miejsce, w którym John Elliott Jr. został pastorem. I tak naprawdę został pastorem w kościele w Canton. Był to kościół indiański.

Więc Gookin został superintendentem 14 wiosek, wiosek indiańskich modlących się po chrześcijańsku. Daniel Gookin został superintendentem w 1656 roku. A w niedzielę pozwólcie mi przeczytać cytaty tutaj.

W niedzielę Indianie zbierają się dwa razy przy dźwiękach bębna i uroczyście idą do domu spotkań, ubrani w najlepsze angielskie stroje. Na pustych ławkach wewnątrz mężczyźni siedzą po jednej stronie, kobiety po drugiej, dokładnie tak, jak w angielskiej praktyce. Widzimy, że Waban, teraz już stary, składa hołd za swoją roztropność i pobożność.

Nie znam żadnego Hindusa, który by się w nim wyróżniał. Więc Waban był całkiem niezłym facetem, którego szanowali Indianie. A tutaj mamy Winslowa mówiącego, że był, Waban był szanowany również przez Anglików.

Bardzo ciekawe jest dla mnie to, że kiedy szukałem w Google, szukałem mapy, żeby znaleźć Newton i gdzie znajdują się niektóre z tych miasteczek, a są one w rejonie Wellesley, Newton i Natick na południowy wschód od Bostonu. To bardziej strona South Boston i takie tam. I trafiłem na małą wioskę. Czy możesz zgadnąć, jak nazywała się ta wioska? Waban.

Tak. Śmiem twierdzić, że jest bardzo; Nie znam nikogo, kto zna historię Waban, ale to miasto nazywa się Waban. I stamtąd pochodzi Waban.

Więc to jest po prostu, to jest bardzo interesujące. Ta nazwa Waban istnieje do dziś. Myślę, że jest zbiornik Waban i inne rzeczy o nazwie Waban do dziś.

I wierzę, że to się bierze z tego Indianina, że Eliot był jednym z pierwszych nawróconych Eliota i bardzo szanowanym człowiekiem. Więc, dobrze. Więc, rozmawialiśmy o tym, a ja chcę przejść do 1660, czyli do kościoła w Natick.

Następnie rozszerzyli to na 14 wiosek, a teraz Gookin i Eliot idą dookoła, a to jest 1674. Teraz ta data, 1675 będzie bardzo ważną datą. To wojna króla Filipa.

Rok przed wojną króla Filipa w 1674 r. Gookin i Eliot odwiedzili wszystkie 14 kościołów i wiosek, przepraszam, wiosek. Więc Gookin, który jest nad wioskami, i Eliot ponownie odwiedzili te 14 modlących się wiosek indiańskich w 1674 r. Oto krótki klip wideo przedstawiający niektóre z istniejących dziś znaków upamiętniających te 14 modlących się wiosek indiańskich.

Następny rok i nasza następna sesja będą dniem wstąpienia króla Filipa na tron w 1675 r. Doszło do wielkiego masowego morderstwa, które spaliło centrum miasta. Był to straszny konflikt między osadnikami a Indianami, był zaciełły i niesamowicie zaciełły.

W rezultacie wyrządzono wielkie szkody. Te 14 wiosek, niektóre z nich po prostu wyparują, jeśli chodzi o chrześcijańskie, modlące się wioski indiańskie i takie tam. A Eliot będzie musiał zacząć wszystko od nowa.

Więc zakończmy tym, ale zakończmy pozytywną nutą. Eliot, od 1650 r., kiedy Natick było pierwszym miastem, otrzymało 6000 akrów ziemi, a do 1674 r. było aż 14 wiosek modlących się Indian. To niesamowite.

Tysiące Indian, tysiąc Indian, poznało Pana poprzez dzieło Johna Eliota. A następnym razem chcemy najpierw zająć się Biblią Eliota, którą przetłumaczył w 1663 r., Biblią na język Algonquin. Następnie przyjrzymy się wojnie króla Filipa, jej następstwom i końcowi życia Johna Eliota.

Ponownie, mam nadzieję, że będziecie mogli być tak zainspirowani, jak ja byłem, pracą tego kolegi Johna Eliota w latach 1600, 1640, 1650, jak powiedzieliśmy, z Natick, a następnie do 1674, zaledwie rok przed wojną króla Filipa i jaki ogromny wpływ miał zarówno w Anglii, jak i wśród Indian i jaką niesamowitą pracę wykonał. Więc, na jeszcze jedną sesję, mam nadzieję, że dołączycie do nas na ostatnią sesję o życiu Johna Eliota. Dziękuję bardzo.

To jest dr Ted Hildebrandt w swoim nauczaniu o Johnie Eliocie, 1604-1690 Apostoł Indian. To jest sesja 2, Waban's Wigwam, październik 1646 do Natick 1650 do 14 Praying Indian Villages, 1674.